

тѣхъ Казанския полкъ, планинската артиллерия и, най-послѣ,
вечъ, моитѣ двѣ дружини.

И тѣй, като минахме рѣчката, азъ трѣбваше да спремъ
дружинитѣ на другия брѣгъ и да причѣкамъ до дѣто замръз-
нѣтъ стрѣлковия баталионъ и Казанския полкъ, за което
загубихме много време, тѣй като прѣдницата на колоната
трѣбваше да вжрви и да си чисти пѣтя, засипанъ отъ 2—3
аршна дълбокъ снѣгъ. За да преминѣ време, до дѣто на-
дойде рѣдъ за трѣгване, азъ отидохъ къмъ офицеретѣ, съ-
брани въ една отъ по-близкитѣ до брѣга колиби; къмъ
насъ се присѣдиха и А. А. Нарішкинъ; коня си азъ привър-
захъ за яслитѣ. Прекарахме единъ часъ време съ приказни-
у нѣкого си офицера се намѣрило похапка, а колкото за
мѣстно вино, то се намѣрва и въ всѣко село; времето се
минаваше безъ да усѣтѣмъ; излѣзохъ вѣнъ да си видѣ
коня; колко се азъ удивихъ и разядосахъ, като видѣхъ че
коня ми го нѣма! а чѣкаме отъ минута на минута да трѣ-
гнемъ; незабавно распратихме по всички посоки да го тър-
симъ, нѣ нѣма та нѣма! оставаше едно средство, да се
качѣ на коня на дружинния трѣбачъ; съ това се малко
успокоихъ. Когато минаваше Казанския полкъ, азъ заповѣ-
дахъ на дружинитѣ да ставатъ; въ това време влиза въ
колибата единъ българинъ, облѣченъ твърдѣ прилично, съ
чървенъ кръстъ на рѣкава и ни извѣстѣва, че кѣщата въ
която сме се ний расположили, още отъ давно била предна-
начена за *сестри милосердни**, за което той ни моли да
преминемъ въ съседната колиба; слѣдъ това той се прибли-
жава къмъ мене и ми се извинѣва, че ми билъ вземалъ коня
безъ позволение; «Извинете, полковникъ, азъ трѣбваше да
срѣщамъ сестритѣ милосердни за да ги доведѣ и да имъ по-
кажѣ кѣща; видѣхъ че стонъ осѣдланъ конь, азъ го
взвѣчихъ!»

Глѣдайте извинение! Глѣдайте съ какъвъ просвѣтѣнъ
дѣятелъ се е сдобило обществото на Червения Кръстъ!...
Курилцитѣ на островъ Сахалинъ, съ които имаше работа,

*) Въ Топлино е назначенъ първия превозаченъ пунктъ.

когато командвахъ тамъ отрядъ, кѣдѣ по деликатни! Макаръ
и цѣла буря вълнуваше душата ми въ това време, нѣ азъ
трѣбваше да премълчѣмъ, тѣй като тозъ часъ почти слѣдъ
прилеца влѣзоха и сестритѣ милосерди. Ний се премѣстихме
на балкона на съседната двоетажна кѣща, нѣ не бѣ за много;
и скоро трѣбваше да трѣгнемъ. Пѣтя въобще мѣжничекъ,
макаръ че той се изтѣпява отъ единъ баталионъ и единъ
полкъ; първата стрѣмнина не е до тамъ висока и не прѣд-
ставлява голѣми мѣжнотии, слѣдъ нея ще се спуснемъ въ
една долина и нататѣкъ пакъ стрѣмнина, нѣ вече
много по високъ единъ планински рѣтъ. Като настигнахъ
и дрѣнитѣ рѣдове на Казанския полкъ, спрѣхъ дружинитѣ
и сѣмване; нощта студена, че и огънь не можешъ накла,
запретено. За мое щастие, денщика ми Ганчо се подсѣтилъ
и ме намѣри, тѣй щото можѣхъ да си полегна на конскитѣ
узданове; при мене и адютантината на бригадата ми Стояновъ.

25-ий ДЕКЕМВРИЙ. КОЛЕДА.

Дигнахме се едвамъ що туку се сѣмва. Превѣсходна
нощна сутрѣнь. Самото провидение ни покровителствува и ни
подарило такъвъ хубавъ, свѣтълъ празникъ. При политѣ на
стрѣмнината сѣдналъ нашия свѣшеникъ Константинъ и гене-
раловия ординарецъ ротмистръ Арсениевъ; тѣ хубавичко из-
премѣрзнале и сѣднале да се съгрѣватъ съ по чашка конѣкъ,
и азъ не се отрѣкохъ. Колкото повече се качехме на
горѣ изъ стрѣмнината, толкозъ пѣтя ставаше по тѣжѣкъ и
по тѣжѣкъ; конетѣ потѣватъ въ снѣга чакъ до колене и
едвамъ-едвамъ се клатѣтъ. Огъ половината на горѣ стрѣм-
нина, наченаха да се срѣщатъ изпозаспале въ снѣга Казан-
ския полкъ; тѣ бѣднитѣ както работеле, помагайки на саперетѣ да
изкопѣтъ пѣтя, тѣй и изпозаспале на мѣстата си призори.
Сѣрховетѣ на рѣта, мислѣ, да сѣ еднакво високи съ заднитѣ
наши батареи на Шибка; артиллерията ще трѣбва, по всѣка
необходностъ, да се тѣтрузи на рѣцѣ. Огъ тука се открива
невописния видъ на грандиознитѣ балкане, снѣжнитѣ вър-
хове на които се бѣха вече оевѣтили отъ златнитѣ лучи на
изсходящото слънце. Склона отъ другата страна на рѣта